

ret, hvorom Bestemmelse iøvrigt maa gives i en militair Rettergangslov, jfr. Canc. Skr. 13de Juni 1812, Frd. 17de April 1838 §§ 13 og 73. Kan Krigsmagten derimod ikke benytte ham paa den Tid, han opdages, hører Sagen til civilt Børnething, da Naagjældende endnu ikke er bleven Krigsmand. Jfr. Lov om Børnepligten af 6te Marts 1869 § 28.

6te Capitel.

Om Oprør og Mytteri.

Til §§ 100 og 101.

Til Begrebet militairt Oprør fordrer en saadan Anvendelse af Magt af flere Krigsmænd i Forening mod deres militaire Forsatte, hvorved Eydighedsforholdet kræntes. Derunder hører altsaa ikke lignende Magtanvendelse mod den borgerlige Dyrighed, hvad enten den ubelukkende foretages af Krigsmænd eller af disse i Forening med civile Personer; jfr. § 112. Det er vel nødvendigt, at Magt anvendes af flere i Forening, men ikke at nogen Aftale derom skal gaae forud. Et saadant Oprør krænter det militaire Eydighedsforhold i højeste Grad og belægges efter alle Militairlove med meget betydelige Straffe. Navnlig blive Hovedmændene i Almindelighed straffede paa Livet, naar Oprøret skeer under farefulde Omstændigheder. Jfr. iøvrigt §§ 114, 116 og 117 samt almindelig Straffelov §§ 98 og 103.

Til § 102.

Disse Personer henregnes efter flere fremmede Love ubetinget til Hovedmændene, men dette synes dog at være for strengt. Det kan vel ellers synes, at Bestemmelsen bliver overflødig paa Grund af § 53, men det er dog anseet rigtigst at henlede Opmærksomheden paa denne Anvendelse.

Til § 103.

Jfr. almindelig Straffelov § 103.

Til § 104.

Den i § 104 omhandlede Forbrydelse, den passive Modstand, er ikke Oprør, men behandles som saadan, naar Modstanden fortsættes, efterat en udtrykkelig Opfordring om at vende tilbage til Eydighed er gaaet forud. Med Hensyn til Straffene jfr. § 114.

Til § 105.

Mytteri henhører vel under Begrebet om Forsøg, men paa Grund af det særdeles Farlige i samme ansees det ofte med samme Straf som den fuldbyrdede Forbrydelse, jfr. Kr. Art. Br. 9de Marts 1683 § 44, 8de Jan. 1752 § 550, 29de Juli 1756 § 600. Herfra er dog afveget i Forflaget, men den i almindelig Straffelov § 46 satte Grændse for Straffen for et Forsøg er gjort uanvendelig. Med Hensyn til de i Slutningen foreslaaede Straffe jfr. almindelig Straffelov § 12.

Om de Deeltagere i Mytteriet, som frivillig afstaae fra Forbrydelsen, jfr. § 110.

Til § 106.

Den anvendte Grundsætning er almindelig i militaire Love. Jfr. Kr. Art. Br. af 1683 §§ 41, 42 og 167, af 1752 § 549 og af 1756 § 598. Sker Ophidselsen ikke i en Forsamling af Krigsfolk eller i en saadan Kun er rettet til en enkelt Person, kommer denne § ikke til Anvendelse. Sen omhandler saavel den umiddelbare som den middelbare Opfordring; den sidste vil vel i Reglen være mindre farlig, men til denne Gradsforskjel vil Krigsretten kunne tage Hensyn ved Straffens Udmaalning.

Til § 107.

Paa Grund af de farlige Følger, der kunne opstaae af disse Handlinger, kan Straffens højeste Grad ikke sættes saa ganske lavt. Foregaae de nævnte Handlinger ikke i en Forsamling af Krigsfolk, maae de almindelige Straffe for Brud paa Agtelsespligten eller anden Straf, som ville være forskyldte for Handlingen i og for sig, være tilstrækkelige.